

ZPRAVODAJ

7

Rozšířené vydání, o čtyři strany tlustší! Pozvánky na festivaly! Nabídky! Oznámení!
Hronov navštívil Jean P. Kříž a dcera Ornelly Muttiové! Čtete uvnitř listu!

**Charakter člověka
se pozná podle toho,
jaké vtipy ho zraní**
(Morgernstern)

ještě dnes

ČTVRTEK 17. SRPNA 2000

Malý sál Jiráskova divadla v 14.00 hod.
Problémový klub

Soukromá podnikatelská škola,
Komenského náměstí v 14.00 hod.
Problémový klub (zahraniční)

Jiráskovo divadlo v 17.00 a 20.00 hod.
Slovenské pohronské javisko (SPJ)
Levice. Slovensko
LÉTO A DÝM

Sál Josefa Čapka v 17.00 a 20.00 hod.
Divadlo AHA! Lysá nad Labem
NÁHLÉ NEŠTĚSTÍ

Náměstí Čs. armády v 18.30 hod.
Skupina historického šermu NOVICA,
N. Město n. Metují

nad ránem

Vždycky jsem toužil po českém Woodstocku. Když ale listopad 89 oponou trhl, bylo na velké hudební akce pozdě. Čas květin a lásky byl dávno pryč a rocková hudba se stala spíš projevem agresivity a netolerance. Svou touhu po letním kulturním setkávání přemýšlejících idealistů přesunul jsem tedy na divadlo. A zdál se mi sen o Hronovu jako českém divadelním Woodstocku. Vedle hlavního programu se denně konala představení pod několika šapitů, v garážích, stodolách, na půdách i ve sklepech místních stavení. Na náměstích řádili šamani, všude hráli pouliční umělci a ze stromů viseli butó tanečníci. Realita bývá však od snu velmi vzdálená. Kdysi jsem kdysi vyřkl minúideu off-Hronova jako jakéhosi neoficiálního setkání českých nezávislých divadel a byl jsem vyhnán za vrata amatérského divadla.

čtvrtek 17. srpna 2000

Foto Ivo Mičkal

NENÍ NAŠE VINA, ŽE VYPADÁME JAKO BLÁZNI

Až z daleké Litvy, osmatisícetisícového města Jonava, přijel reprezentant regionu severovýchodních zemí a Pobaltí. Ač amatérské divadlo, chlubí se titulem Městské divadlo Jonava. Město souboru platí tři pracovní úvazky – ředitele, režiséra a půl úvazku režiséra a půl technika a osvětlovače v jedné osobě. Jak to v Jonavě chodí, zeptali jsme se vedoucího souboru, režiséra a dramaturga Jonase Andriulevičiuse.

Co to znamená, být tzv. Městským divadlem a současně divadlem amatérským?

Profesionál dostává mzdu a ochotník dělá divadlo z lásky. Z tohoto pohledu je naše divadlo čistě ochotnické. Nemáme ani jednoho profesionálního herce. Základní herecký kádr souboru, který společně pracuje už patnáct let, prošel studiovou přípravou, kdy jsme hráli čistě studiové a experimentální věci. Teď připravujeme několik inscenací do roka tak, abychom mohli existovat jako normální repertoárové divadlo. Na repertoáru máme dvacet inscenací. Většina z nich je z per národních autorů. Ochotnické divadlo, za které se považujeme, je vždy blíž k obyčejnému člověku než profesionální. Jsme obyčejní lidé a s obyčejnými lidmi jsme denně v kontaktu. Takové myšlení profesionální divadlo nemá.

Jak velké je vaše divadlo a jak je ekonomicky vedeno?

Divadlo jako takové – budova jako třeba zde v Hronově – u nás není. Jsme malé osmatisícetisícové průmyslové město. Nejbližší profesionální divadlo je v Kaunasu, což je třicet pět kilometrů. Pracujeme v typickém socialistickém kulturáku. Jsou tam vedle divadla různé kurzy, taneční, konají se tam plesy, hudební koncerty. Máme zdarma sál na zkoušení a město nám platí tři úvazky. Pak dostáváme velmi málo na existenci samotnou. Vše ostatní získáváme od sponzorů. Když hrajeme, platíme tomu domu pronájem. Znamená to, že máte dostatek sponzorů? Jak získáváte „neměstské“ peníze?

Sponzoři jsou, ale málo. Peníze získáváme hlavně od velkých městských podniků – tři bank a jednoho velkého závodu – a pak ze zájezdů. Z ministerstva je peněz málo, dostávají jen profesionální divadla, amatéři téměř nic. Ale snažíme se. Je to těžké, ale všechno je možné, když se hodně chce.

Jak získáváte herce?

U nás ve městě je umělecká škola, tam je i dramatické oddělení, kde se učí děti ve věku od devíti deseti let. Já tam také pracuji. Z nich se pak doplňuje herecký soubor. I ti současní prošli před patnácti lety těmito kurzy.

Vaše inscenace Bobos (Ženy) je o finských ženách, ze kterých – zdálo se mi – si děláte legraci. Jaké jsou ale litevské ženy?

Mám-li hovořit o této inscenaci, vyšli jsme ze sbírky anekdot Vesnice bláznů finského spisovatele Erase Saloly. Já některé motivy té knihy zdramatizoval a poté zrežíroval jako téma o hlouposti. I když se snažíme, aby to bylo o finských ženách, popisuje to pochopitelně naši situaci. Nešlo nám o popis žen-bláznů, ale lidí jako takových. Lidí v určitých konkrétních situacích.

Lze tedy vaši inscenaci chápat jako parodii litevské současnosti?

Samozřejmě je to hlavně naše situace. Myslím ale, že téma je blízké všem postkomunistickým zemím. Je to totiž hlavně o chudobě. Když je člověk chudý, je navenek trochu blázen. Ta vesnice je uzavřený svět, který je vlastně i obrazem bývalého uzavřeného socialistického tábora. Myslím, že ten svět je uzavřený stále. A tak jediný člověk, který toho viděl víc, přichází totiž z jiné vesnice, ohlupuje ostatní. Ti pak vypadají jako blázni. *Proč si to nechají líbit?*

Naši lidé si za ten dlouhý socialistický čas přivykli lenosti. Zvykli si, že všechno dostanou zadarmo, „z nebe“. A nejdnou to tak není. V tom smyslu mezi nimi dochází ke konfliktům. Ale v základu to jsou dobří lidé. Není jejich vina, jak navenek vypadají. Tedy my, že tak vypadáme. v.h.

VÝSLECH MIRKA SLAVÍKA

Mirka Slavík lze málokdy potkat samotného. Vždycky se okolo motají děti, menší či větší a je vidět, že jsou „jeho“.

Jak ses dostal k práci s dětmi?

Omylem. Je to legrační historka. Když jsem dojížděl na střední školu, jezdil jsem s holkou, která bydlela vedle v baráku a ta se mně jednou svěřila, že je jí sedmnáct a vede pionýrský oddíl patnáctiletých devětáček a že když s nimi někam jede, neposlouchají. Že to má těžké. Tenkrát jsem se nabídl, že jí pomohu. Začal jsem tam chodit. Ta holka z toho odešla a já tam zbyl. Byl jsem u pionýrů, kteří mě tehdy moc nebavili. Jako desetiletý kluk jsem zažil rozpouštění skautingu a strašně jsem to obřešel. Měli jsme možnost stát se pionýrskou organizací nebo nebyť vůbec. Všichni jsme byli strašně hrdí, tak

jsem odešli. Takže po těch letech mě nabídka, že povedu pionýrský oddíl, moc nebavila. Ale během několika schůzek jsem přišel na to, že mě práce s dětmi baví. Měli jsme však potíže, protože jsem se nestaral o pionýrský výchovný systém, ale dělal si to podle svého. Tak nám v roce 1981 zakázali činnost, vyslyšela mě i policie. A tenkrát se stalo, že matka jednoho kluka, který do oddílu chodil a moc ho to bavilo, nastoupila jako vedoucí kulturního domu a nabídla mi, že tam mohu vést jakýkoliv kroužek. Tak vznikl divadelní kroužek a asi tři měsíce po jeho založení jsme vymysleli název Hudradlo.

Jak u vás obvykle vzniká inscenace?

Většinou tak, že si o prázdninách na táboře, nebo už třeba ke konci školního roku, říkáme takové základní obrysy – jaký bychom chtěli dělat žánr, o jaké téma se snažit, co bychom chtěli sdělit... Snaží se na hromadu nápady. Musím říct, že naše děti jsou s tím většinou rychle hotové, protože už předem uvažují o tom, co by chtěly dělat. Třeba že nechtějí hrát pořád pohádky, ale něco o současných dětech, aby to nebylo truchlivé a mělo to jiskru a divák se i zasmál... A tak dále. Pak je na mně, abych začal nabízet, nosit knížky, které jsem četl nebo už vlastní vymyšlené či upravené modifikace příběhů. A tak někdy na podzimním táboře – koncem října nebo začátkem listopadu jedeme někam na hájovnu – se udělá výběr. Pak se to začne rozehrávat, začínáme hledat jednotlivá místa, jednotlivé situace pro ten příběh důležité... Někdy v lednu nebo počátkem února se píše první scénář. A takhle to funguje vlastně každoročně. ex

RYTMUS V TĚLE MÁ KAŽDÝ

Před vystoupením spojených souborů Špatně zabržděno z Velkého Meziříčí a Ústaf z Brna jsem hledal šéfovský tandem a ptal se účinkujících – k jejich zjevnému pobavení – po panu Zdeňku Šturmovi a paní Evě Prešerové. Bůhvíproč jsem si totiž myslel, že půjde o ostřílené pedagogy přinejmenším středního věku. Dotyčná dvojice však věkem i vzhledem spolehlivě splývala se členy svých ansámblů.

Kdo vás přivedl k zájmu o techniku voicebandu?

Z.Š.: Já jsem navštěvoval a Eva navštěvuje divadelní vědu v Brně, kde má pan profesor Srba přednášky o E. F. Burianovi, na nichž mluví i o voicebandu. A to bylo asi něco, co jsme si chtěli vyzkoušet. Nevím ale, jestli šlo o přímou inspiraci – spíš o ten nápad, o hru s jazykem. A tak jsme si začali hrát se slovíčky, každý rok jsme něco udělali a letos jsme se rozhodli vytáhnout nejlepší věci za uplynulých pět let a dát je dohromady. E.P.: Pro mě osobně bylo důležité, jak pan profesor Srba mluvil o voicebandu. Vzbudil v nás o něj zájem, i když jsme ho nikdy neviděli ani neslyšeli.

Musí to být svým způsobem dost dobrodružné takové věci si pro sebe znovuobjevovat.

Z.Š.: Asi to ale vypadá úplně jinak než tenkrát u E. F. Buriana. Poslouchá se jiná muzika, jsou jiné vlivy okolo, dá se vycházet z jiných, i modernějších textů.

A jak funguje spolupráce dvou souborů?

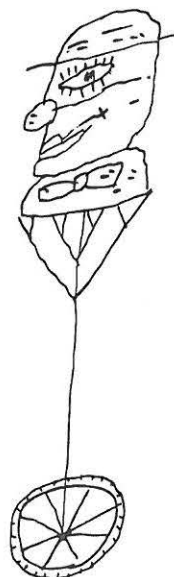
Z.Š.: S Evou režirujeme oba dva, každý máme svůj projekt, eventuálně máme společný.

Když jsme chystali společné vystoupení obou souborů, tak jsme byli oba na zkouškách v Brně i Meziříčí. Poprvé to byl velký experiment – sehráli jsme se teprve hodinu před představením. A funguje to dobře – čím víc lidí, tím se dá lépe pracovat s palbou hlasů.

Hronov je prý výběrem toho nejlepšího z amatérského divadla a na nic jiného nejsou peníze, nic jiného tam nepatří, nic jiného organizovat nelze. Off festival do letošního roku neměl šanci (pár představení v parku nelze považovat za festival).

Letos však do Hronova zavítal mezinárodní festival AITA / IATA. Denně se tak české amatérské divadlo konfrontuje s jinojazyčným, jinonárodním, „jiným“. Zahraniční soubory přijíždějí s jinou zkušeností, jiným nazíráním na tvorbu i existenci. Tedy s divadlem jiným, než jaké by vybraly české poroty, jiným, než čeští amatéři uznávají za toho hodna. Inscenace totiž byly na festival z různých zemí zaslány. Vidím to – narodil od mnoha hronovských amatérských euroskeptiků – jako obrovský klad. Divák je nucen vnímat i nezvyklý divadelní jazyk a přístup k dramatické látce, je nucen se s ním vyrovnat, přemýšlet o něm. To je krok k toleranci, k chápání druhých národů, jiných lidí, jiných lidských společenství. A to je v podstatě princip off-divadla. A tak se vlastně vyplnil můj sen. Letošní hronovský festival není jen přehlídkou toho nejlepšího, co amatérské divadlo za sezónu zplodilo, ale je také tvůrčím setkáním různých kulturně zaměřených lidí. Je malým Woodstockem. A já se jen ptám: projevujeme se jako přemýšlejší a tolerantní lidé?

Vladimír Hulec

Zpravodaj 70. JH vydává organizační štáb Redakce:

Alena Exnarová, Vladimír Hulec, Zdeněk A. Tichý, Alexandr Gregar (šéfredaktor a reprofoto Kodak DC 50), Rostislav Pospíšil (výtvarník), Ivo Mičkal (fotograf), Marek Zhibo (sazba). Tisk Grafické závody Hronov, s.r.o.

kde se to klube

Včerejší den nám v PC našťastí opět pozvedl náladu. Ta byla totiž poněkud narušena pondělními divadelními zážitky. V případě hajníkovy ženy, která zabíjela, jsme se všichni shodli, že šlo bezesporu o zážitek velmi zajímavý. Scénografii, využití rekvizit (co ta lopata?) a hudebnímu provedení nelze nic vytknout. Viděli jsme bohaté divadelní představení s úžasným temporytmem a vnitřním nábojem. I přesto se naskytá několik otázek.

V první řadě jsme uvažovali nad vztahem tvůrců ke zvolené literární „klasice“ slovenské literatury. Ten totiž nebyl z této interpretace příliš čitelný. Text byl místy velmi nesrozumitelný, což je velká směla, neboť to narušilo plně pochopení příběhu. Velmi dobře provedená pohybová stránka představení nám však mnohé osvětlila. Objevuje se otázka, nakolik bylo v tomto případě slovo důležité. Zajisté je výchozím materiálem, avšak zřejmě šlo především o způsob, jakým bylo vyřčeno. Spanilé „Haničky“, Miško, Villáni ml. a básník – hybatel děje, jsou postavami velmi dobře vykreslenými. Postava Villániho st. je naopak dosti nejasná, místy působí až rušivým dojmem. Závěr představení byl pro většinu z nás velkým otázkem, neboť jsme se drželi především původního textu. Kluci z Prasetaunu se na nás naopak vrhli se silnou a působivou slovní výpovědí. Jednalo se o autorské divadlo, jenž si neklade vysoké umělecké ambice, avšak i přesto (nebo právě proto?) dokáže diváka zaujmout. Divadelní prostředky byli velmi jednoduché a účelné. K představení jsme z hlediska „hledání problémů“ přistupovali poněkud z rezervou, neboť jde především o součást výchovné terapie a samotný proces vzniku je důležitější než celkový výsledek. S vojínem Kuřátkem se někteří z nás tak trochu ztratili v obilí.

Na první pohled jednoduchý a komický příběh se nám postupně začal odkrývat v různých rovinách. Debatou jsme dospěli až k hlubokému filosofickému podtextu. Otázkou je, nakolik bylo záměrem autorů takto nást zmást vnějšími efekty. Velmi zajímavá byla konfrontace notoricky známé pohádky s příběhem pro dospělé. Kuřátko se ztrácí v obilí, v násilí, bojuje proti světu, jenž na něj útočí - a který se nakonec zahubí sám sebou - pohádka se rozpadá. Kuřátko odchází; hledat jnam... za PC V. Štefanová

Redakce Zpravodaje bude ještě do konce Hronova reflektovat práci některých klubů. Domnívali jsme se, že přímo z nich dostaneme autentické zprávy, pilné bylo všem PCčko a trošku Fedotovci. Vše lze ještě napravit. -red-

Kolik lidí byste si chtěli vyzkoušet na scéně?

E.P.: Mně by se líbila třeba stovka - to by byla síla.

Jaké prostory vám nejvíc vyhovují?

Z.Š.: Nejlepší na vystupování bývají různé kluby a hospody. Mají výbornou atmosféru a dobře se tam hraje. Navíc se s voicebandem dá bez problémů cestovat - nic s sebou nepotřebujeme vozit.

E.P.: Tady ale nebyla dobrá akustika.

Z.Š.: Když jsme zkoušeli ve foyeru, to byla nádhera.

E.P.: Nárez.

V jakém věkovém rozpětí jsou vaše ansámblы?

Z.Š.: Od patnácti - a mně je dvacet šest.

Co vlastně obnáší sevcit voiceband, aby zněl tak, jak znít má, a nebyla to jen náhodná skupinová recitace?

E.P.: Nejdůležitější je textová stránka - musíte najít něco, v čem se dá rytmus najít, s čím se dá pracovat. A pak už je to často věc náhody - sedím ve vlaku, slyším rytmus a naperu to na něj. Něco mi padne do oka, zapíšu si to a pak se to použije

Z.Š.: Něco mě napadne náhodou, když jdu třeba z kina. A jindy sedím tři hodiny, mám namalovanou tabulku a skládám si po slovíčkách, jak by se mohlo co vykrývat. Pak je nejlepší mít u stolu tři další lidi a zkoušet, jestli to vůbec jde. A zbytek už se pak se souborem udělá za čtvrt hodiny.

Loni jsme zkoušeli v Brně Kazatele - část ze Starého zákona. Hráli jsme si, každý verš zpracovávali jinak a snažili se rozehrávat i do pohybu. Byla to zajímavá zkušenost zjistit, že se z textu o deseti řádcích dá postavit pětáctýřicetiminutové představení.

Jaké vlastně máte požadavky na členy svých voicebandů?

E.P.: Rytmus v těle máme všichni - jen ho v něm najít. Jenom každý má ten rytmus jiný a každý se hodí na něco jiného. Ukáže se to, když někdo ze souboru vypadne - pak máme totiž velký problém, jak ho nahradit někým jiným. zat

VSVD POHROMADĚ

Hromada je název časopisu východočeských divadelníků. Dostanete ho i tady, na schodech Jiráskova divadla. Nebo si o něj můžete napsat do královéhradeckého Impulsu. Má na šedesát stran, pěknou grafickou úpravu a najdete v něm spoustu informací. Nejméně třikrát do roka ho vydává Volné sdružení východočeských divadelníků. Už desátý rok a nejméně třikrát do roka, proto ta nejnovější Hromada má číslo XXVIII.

Členská základna sdružení čítá kolem tří set divadelních amatérů, předsedou sdružení je Alexandr Gregar. VSVD je pořadatelem řady přehlídek, např. mladého divadla v Úpici, činoherního v Červeném Kostelci, venkovského v Dolanech, divadla pro děti v Havlíčkově Brodě, loutkářská a dětská v Hradci Králové, organizuje vzdělávací kurzy a jeho poslední iniciativou je i Open program při mezinárodním divadelním festivalu v Hradci Králové.

Tady na Jiráskově Hronovu se včera sešla jeho rada, aby se ze „své funkce“ poradila o spoustě námětů na příští rok - sdružení, které má samozřejmě celorepublikovou působnost, má především své členy v oblasti budoucích krajů - Jihlava, Pardubice, Liberec a Hradce Králové, jedním z námětů proto byly způsoby budoucí komunikace mezi soubory, popř. postavení regionálních přehlídek. Máte-li zájem o spolupráci s VSVD, rádi vám poskytneme informace ještě tady na Hronově nebo volejte jednatelku sdružení, Nađu Gregarovou, Impuls Hradec Králové, tel. 049/ 46560. -sg-

soutěž

Každý den se můžete zúčastnit soutěže našeho Zpravodaje! Každý den bude ze správných odpovědí vylosován jeden výherce! Ten promptně obdrží cenu - láhev „Klicperovky“, pověstného likéru, vyrobeného v dlouhodobé spolupráci firmy Kord Ptáčník a herců Klicperova divadla v Hradci Králové, jež je dvojnásobným Divadlem roku. Ano přátelé, z navržených tří možností označte toho, který v Hronově nějakým způsobem byl, pobyl, vyskytoval se...

Odpovědi (na kousku papíru) musí obsahovat a) kterého čísla zpravodaje se odpověď týká, za b) písmeno pod nímž se správná odpověď nalézá a za c) samozřejmě jméno a příjmení, bydliště, pokud bychom cenu museli zaslat. Cena pro výherce je k dispozici v naší redakci, a to od chvíle, kdy vyjde číslo, které výherce zveřejnilo. Přejeme Vám úspěch.

Pozor! Dnešní vítěz dostane jako zvláštní bonus POZVÁNÍ DO LIVE VYSÍLÁNÍ ČESKÉHO ROZHLASU 3 - VLTAVA, pořad Mozaika se bude vysílat v pátek ráno z Hronova!

A zároveň bude dnešní otázka rozšířena celostátně i pro posluchače Vltavy. Ti kromě Klicperovky obdrží při správné odpovědi i cenu ČRO - „Vltavskou rádiovku“!

Otázka č. 7

Je třeba předeslat, aby nedošlo k omylu, že nikdy na Hronově nebyl. Ale přesto tu obchází jeho duch, občas po jevišti, občas hledištěm. Navíc je s Jiráskem málem rodák, pochází totiž z nedalekého - alespoň pro zahraniční účastníky - Chlumce nad Cidlinou. Vyučoval tam, kde Jirásek studoval. A je po něm pojmenováno divadlo, které dalo původ nápoji, jenž je cenou této soutěže

Václav Klement Klicpera, František Laurin Klicpera, Klement Gottwald Klicpera (nápoje: podle Laurina a Klementa se jmenuje auto)

Vítězem šesté Klicperovky za správnou odpověď, skrývajícím se, kýho dása, zas pod písmenem A (Jiří Bar-toška), se stává Lenka Kaplanová z Ústí nad Orlicí, z osudí vytáhl na světlo boží Roman Černík, umělec a pedagog.

recenze

E. SALOLA, J. ANDRIULEVICIUS: BOBOS

Městské divadlo Jonava

Je to zvláštní svět, v ktorom sa ženám hovorí bobos a v ktorom Slnko svieti iba na to, čo ho zaujíma, ani náhodou nie na všetko a na všetkých. A ešte, okrem toho, Mesiac, v prípade sveta Boboťanov, odvrátená strana Slnka, sa zjaví iba dvakrát, na začiatku a tesne pred koncom. Je to prinajmenšom signifikantné, ak ide o svet, v ktorom určujú dianie ženy. Ženy, pre ktoré je Mesiac a jeho fázy taký dôležitý. Nuž taký svet môže byť iba bláznivý. A on je.

Litovský súbor hral s enormným nasadením, hral s vtipom, v priam pekelnom tempe. Bláznivé bolo všetko, počnúc predlohou, pokračujúc kostýmami, scénou, pesničkami a hlavne herectvom vybudovanom na komických typoch a vychádzajúc z karikatúry, v ktorej nadsázka často prechádzala až do karikatúry. To všetko bolo neustále podporované spúšťou drobných hereckých akcií založených predovšetkým na fyzických predpokladoch aktérov. Človek sa chvíľu baví, chvíľu sa zabáva, chvíľu dokonca aj premýšľa, ale potom nastupuje nuda. Ucelený, sledovateľný príbeh nejestvuje, mikropříběhy sa tým, že sa nemení ani tempo, ani rytmus (ani nič iné) zlievajú do nerozlišiteľnej a amorfnej zmesi.

Považujem síce fakt, že sa režisérovi podarilo zohnať a dať dokopy odrazu toľko žien so zmyslom pre humor a humornú sebareflexiu (a ešte ich dotlačiť k verejnej produkcii) za fascinujúci, ale na plnohodnotný divadelný zážitok to určite nestačí. Na pobavenie sa však áno. Hlavne ak si uvedomím, že inscenátori v duchu poetiky svojej inscenácie trepali cez pol Európy obrovskú rybu, aby ju mohli použiť v jedinom minivýstupe. No ale vo svete, v ktorom sa ženám hovorí bobos a v ktorom Slnko svieti iba na to, čo ho zaujíma...

Karol Horváth

Co vidím? Hyperkád' (asi) v popředí a pididomek v pozadí. Pramici tak akorát a rybu podobající se té, co slupla Jonáše. Vše je tlustě podtržené, hyperbolizované, včetně kostýmů a líčení příkladně, kdy ženy máme v oblouku od naivky až po skoro čarodějnicí včetně hrbaté pro štěstí. A taktéž se tak hraje, předkládá, prezentuje (někdy dokonce v rovině primárních potřeb, tedy od přijímání po vyměšování), ukazuje, jen postoje a komentáře se méně vyskytují. Je to groteska? Asi ano. Asi dokonce až gogolovské zrcadlo, ale přesto mám pocit, že jak v té výpravě, tak v prostředcích na mě vystrkuje bradu cirkus. Nejen pro stálou přítomnost harmonikáře, co by zástup-

ně za šraml, ale třeba pro první situaci na lodi, v kádi, pro vršící se nerozpletitelný propletenec těl, ale též vaření kaše stylem pejsek a kočička, ze které je však uvařena nejspíše silná lavorovica. A hle, pak najednou do všech těch cirkusových čísel a džouků nakráčí situace z mikrokomedie Henry Camiho, kdy žena odnese dveře od domu, aby je nikdo nevykradl. Tak nevím. Fakt nevím co třeba se sluncem a měsícem, který se pohybuje nevypočitatelně a na chvíli se změní v rybu a odplove, a pak chlap chodí vodou a krade, a já si říkám, že jsem možná svědkem jakési obdoby litevského KOCOURKOVA. Proč ne. Klidně. Jenže celou tu dobu ale velmi intenzivně vnímám, že stojím mimo, že jsem ničím nebyl vtažen, že pozoruji zvnějšku a hodnotím technickou dovednost jednotlivých čísel. BOBOS promiňte, či BOBOS lituji, ale na vaši náves jsem se nedostal ani příslovečným malíčkem.

Vladimír Zajíc

Foto Ivo Mičkal

oči z.a.t.

Boj o Zlatého Aloise. Tak bude v dějinách nadepsán 16. srpen l. p. 2000. Tedy den, kdy se skupina divadelníků a novinářů – zavilých to nepřátel ryziho amatérismu – rozhodla prorazit blokádu Hronova a propašovat na zdejší festival již popáté ilegální cenu zvanou Zlatý Alois. Obec konzervativních ochotníků (OKO) však již nehodlala dále snášet rejdy zaprodanců Broadwaye a West Endu a svolala za ranního kuropění do rodného domku Aloise Jiráska válečnou poradu.

Sešlo se na ni pět představitelů OKO, kteří se kvůli konspiraci maskovali za postavy z Mistrových děl. „Jiráskův Hronov si rozvracet nedáme!“, udeřil rázně do stolu prezident OKO vystupující v kostýmu F. L. Věka, až makety husitských vozů poskočily. Silně nedoslýchavý doyen organizace s nedbale nalepeným vousem Jana Husa chápavě pokýval hlavou a přisunul k předsedovi kbelík. „Na barikády, na barikády“, volala bojovně naladěná dvojice s krycími jmény studentů Vavřeny a Fryborta z Filosofské historie – jinak to představitel fundamentalistického křídla OKO známého jako AP-AP (Ani pivo-Ani párek). Jeho členové se zavazují slibem pronášeným bosky na žhavém uhlí k absolutnímu amatérismu a nesmějí vzít od pořadatelů za odehrané představení ani skývu suchého chleba. „Já bych je vylákal do rybníka,“ kontroval rozvážně muž, jehož maska mohla být stejně dobře Janem Žižkou jako vodníkem Michalem z Lucerny...

Ve stejnou dobu se scházeli spiklenci v suterénu Jiráskova divadla – v Ponorce, kde se nenapádně vmísili mezi technota-nečníky dojíždějící setrvačností. „Jednak bývá pod svícem tma a hlavně – sem se neodvážím ani ti janičáři z AP-AP,“ prohlásil Vladimír Hulec, zavlnil se v bocích a při efektní píruetě rozbil zásadrovány-mi končetinami jedno zrcadlo, dvě sklenice a barmanovu hlavu. „Tomu říkám dramatická situace,“ volal nadšeně Milan Schejbal, když Hulce vymetli statní vyhazovači na ulici. „Zlatý Alois musí být, i kdyby na oponu nebylo,“ snažil se profesor Císař překřičet vibrující aparaturu. Jakožto loňský držitel ceny Zlatý Aloisek bral celou akci jako věc osobní cti a oblékl si maskáče britských výsadkářů a baretku frajersky pošoupl na stranu... Oba zneprátené štáby dospěly při zvažování všech klamných, kontraklamných a kontrakontrasuperklamných manévru ke stejným závěrům a tudíž i k neodvratnému střetnutí. „Musíme se soustředit na dvojici Tichý-Hulec,“ vysvětloval svým věrným F. L. Věk. „Samozřejmě, že oni vědí, že my to víme, a budou s tím počí-

tat. Protože také vědí, že my víme, že oni to vědí, a tak si budou myslet, že právě proto tuhle dvojku hlídat nebudem a Zlatého Aloise svěří právě jim. A v tom momentu udeříme.“ A podobným, pouze zrcadlově obráceným způsobem uvažovala i druhá strana.

Bítevní vřava vypukla k večeru. Husitské vozy nejprve zablokovaly přístupové cesty ke Hronovu a dva kurýři z expresní zásilateléské firmy byli málem lynčováni. Jejich zásilky (květiny pro litévské divadelníky a bombóny pro soubor Mirka Slavíka) rozsápal dav zdivočelých ochotníků. Hronovská policie se takticky stáhla z ulic a hájila strategickou pozici ve výčepu hotelu Radnice. Nejdívočeji potyčky se odehrály v prostoru Hororu, kde se Denisa Nová zakousla F.L. Věkovi do ucha a Žižka roloval jak zajíc po facce od Kateřiny Fixové. Naštěstí zasáhli v pravý čas seminaristé Michala Hechta, kteří bravurně sehranou pantomimickou etudou „Příjezd 7. kavalérie“ rozdělili bojující strany a zabránili tak krvavému masakru. Jedinými oběťmi nakonec byli Frybort s Vavřenou, kteří se posekali šavlemi navzájem...

V nastalé vřavě se naštěstí podařilo poslovi se Zlatým Aloisem uniknout. V tuto chvíli tak můžeme říci, že se ilegální cena nachází na území Hronova. Jak vypadá a kde se ukrývá je z bezpečnostních důvodů utajované. Jedno je však jisté. V sobotu se Zlatý Alois udělovat bude – pane profesore – i kdyby na oponu nebylo!

Edmund A. Mlýnský

oči v h.

Každý z vás to jistě zná. Jsou typy lidí, kteří jsou vám ihned sympatiční, pak jsou tací, kteří jsou vám lhostejní, a je i pár těch, kteří vás bez jakýchkoli varování serou. Nemůžou za to a třeba jsou to i velmi příjemní lidé. Stejně tak je to i s divadly a divadelními inscenacemi. Některé, i slabší, se vám bezvýhradně líbí a jiné, třeba ve svém žánru dobré, nebere. Je to normální. Jako kritik si to však dovolit nemůžete. Problém, o kterém mluvím, nastal pro mě právě včera. Počítám-li i pouliční ohňovou taškařici, viděli jsme čtyři velmi různé projekty. Jak jednoduché bylo by říci A + B byla blbost, C komerce a D miluju. Byl bych však jako ten, který tvrdí, že divadlo je jen jedno – dobré a špatné, a já že jako ten antický lid dokážu rozeznat, kterému zločinci vztyčít palec a kterého nechat sežrat. Za prvé si myslím, že spektrum divadla – stejně jako lidí (existuje jen člověk dobrý

Foto Ivo Mičkal

THE BEST OF VOICEBAND

Ústaf Brno a Špatně zabržděno Velké Meziříčí

Hudba ze slov – věc dávno neviděná. Žánr zasutý kdesi. Kousek kabinetní. Tu náhle mezi námi rozžhaven do černobíla. Mezi škvírami slov příběhů prosvítání. Etudy mistrovské, z českého křišťálu váza například. Na zemi pivnice ležení. Zde mantry magické a síly překvapivé. Jinde zas s očima zavřenými, pouze trychtýře uší postačí a o nic ochuzení nejsme. Tu jeviště netřeba. Je-li tak zcela dobře, nevím? Však cesty, rytmy, vnímavosti cenu mají. Voicebandů několik jsem potkal. Toto jest mezi nimi Mercedes s trojčipou hvězdou na kapotě. Věc, kterou nemusím si zamilovat. Nerepektovat ji ovšem nelze.

Radovan Lipus

Určite to pozná každý z vás: máte milovanú skupinu (band), a zrazu sa objaví v obchode cédečko – the best of... Beatles, napríklad. Ste zvedaví, čo je na ňom – určite najlepšie kusy – Michele, Hey Jude...čo kus to originál, každá pesnička je iná, svojská, nenapodobiteľná. Jednoducho – hit.

A tak, keď som prichádzal na predstavenie súborov Ústaf Brno a Špatně zabržděno na ich predstavenie The best of Voiceband a tešil som sa na každý opus. Koncert začal náramne – To je ťžká doba bída (text som, bohužiaľ, nemal k dispozícii, tak budem používať prvé verše ako poznávacie znamenie). Aj som si hovoril, ak je toto len začiatok, tak na konci to bude úplná bomba.

Ale nebola.

Princíp sa odhalí príliš skoro a predstavenie – koncert negraduje. Len v roznych obmenách variuje to, čo sme už videli. Je to nesmierne našľapané predstavenie, ktorého najvyššou kvalitou bol pre mňa úžasný rytmus, radosť z hrania, presvedčivosť v prejave, viera ... ale v čo? To som, žiaľ! nevidel, alebo lepšie povedané, necítil.

Postupne prichádzajú ďalšie a ďalšie skladby, ale akokoľvek držím súborom palce, nové nápady neprichádzajú. Napriek tomu je pravdou, že súbor si ma získal hneď na začiatku – úvodnú skladbu hrajú až kým nepochopíme, že je za čo zatlieskať, stačí malé gesto dirigentky, ktorá pozrie na hodinky a je to jasné, čakáme len na vás. A ideme ďalej. Príbudne ďalších desať skladieb a prídavok.

Valí sa to na nás v úžasnom tempe a ja kde- tu ožívam – napríklad keď sa v opuse „tak se zvednem a pújdem tam“ rozdelí ansámbl na dve časti a „teď zpívej páni“ a zrazu cítim napätie, ale len na chvíľu. Alebo keď sa v opuse „tá naše Nána“ zmení javisko na jeden veľký disko parket – to je ono, hovorím si, to je o nich, každý je iný, originál, nachádzam zmysel, prečo to robia, poteším sa z lokomotívy v skladbe „Ančo tlač“, ale tam už mi chýba ten zmysel, je to len dokaz toho, ako sa ešte dá odrecitovať text?

Bolo príjemné sledovať to množstvo energie, ktorá sa na nás valila z javiska, len ku konci ako keby tvorcami dochádzal dych – posledné tri veci sa podobajú ako vajce vajcu. Myslím, že na záver koncertu (cédečka) by malo prísť to najlepšie – niečo, čo diváka (poslucháča) dorazí (získa).

Predstaveniu nechýbala radosť z hry, presvedčivosť, úžasná herecká disciplína. Len by to chcelo viac takých vtipných a nápaditých momentov, ako bol ten s odhalenou nožkou v kuse o číšníkoví alebo počítanie do 60, tam bol prítomný nadhľad, nadstavba, druhý plán, ktorý by nám texty sprítomnil a odôvodnil ich použitie.

Prídavok naznačil, že hravosť a radosť z tvorby tu nie je problém. Len tak mimochodom, ten text „srau, srau, trávy sa držau“ má aj koniec – „rit si zamazau“.

To len aby sa ten anonym neurazil.

Čo dodať? Bolo by zaujímavé vedieť, ako by sa predávalo pomyselné cédečko „The best of Voiceband. Jozé, joze, jozef / Kra, kra, kra, sula, sula, sula.

PRINCEZNA NA HRÁŠKU

Hudradlo Zliv

Prosté a přehledné - patřil jsem k těm, kteří měli šanci vidět na jevišti. Viděl jsem: sedm dívek, jednoho kluka a jednoho vedoucího, který dětem vykřýval spolu se svou kytarou bok. Taky tam měli jeden praktikábl, později přinesli i pět hutných bílých dek a samozřejmě hrášek, ale ten jsem do úplného detailu neviděl, mám brýle na dálku (*to mi ale nevadilo*). To je vše, nic víc zlivští nepotřebovali.

Inscenace se opírala o „slavíkovsky“ upravený text, který vycházel vstříc dětem svým obsahem i rozsahem. Měl tradiční „hudradlovský“ humor postavený na dívčím škádlení a pošuchování - slovním i fyzickém, nabízel situace, v nichž hrající mohli jednat a přicházet do vztahů k sobě i k původnímu pohádkovému příběhu. Situace byly přehledné a představení tak mělo svůj, pro představení Hudradla již charakteristický (*doufám, že ještě ne normovaný, protože i divadlo s dětmi může být o objevování a překvapování ve všech inscenačních složkách*) rytmus i styl, především v kostýmech (černá plus přehozy v přírodních barvách), úpravě dívčích vlasů (časté bývá u Hudradla rozčuchání) i hudbě (*možná by to jednoduché kolorování zvládly dívky samy, takhle vypadají trochu jako pod stálým dozorem*).

Diváci včerejší Princeznu na hrášku, soudě podle ohlasu, příznivě přijali. Zajímavé bývá sledovat při představeních hraných dětem reakci dětských diváků. Děti nezajímají „pedagogicko - psychologicko - sociologické aspekty“ inscenace, ale to, jak představení běží nebo neběží na jevišti. Soudě podle těch, na které jsem viděl, to včera běželo. Jednoduše a přehledně. Roman Černík

Soubor Hudradlo nás okouznil prostým, hravým představením založeným na dětské bezprostřednosti a maximální jednoduchosti výrazových prostředků. Prázdná scéna, praktikábl zastupující postel, kostýmy redukované na plátě-

né haleny oblečené přes černá trička, kytarové mezihry. K převyprávění zná-

mé a vtipně posunuté Andersenovy pohádky tedy soubor používá prostředků, které jsou pro něj charakteristické. Nebyli jsme překvapeni, ale bavili jsme se, smáli a zažívali jsme očistující setkání, ke kterému se budeme v myšlenkách rádi vracet.

Jakub Korčák

Foto Ivo Mičkal

ROZBOROVÝ SEMINÁŘ SČDO

Rozborový seminář SČDO je navzdory značce v názvu všeobecně přístupný jako Moskevské umělecké divadlo. Nemá nikterak originální náplň: zabývá se - jak název ukazuje - rozborů vybraných (českých a slovenských) představení. Schéma jeho každodenního rituálu je prosté: 1. Předem připravená analýza představení (20 - 60 minut), 2. Diskuse o tezích analýzy a dalších problémech představení (30 - 90 minut), 3. Porovnání a uspořádání názorů, závěr.

Jde tedy o trojí otočení základních otázek: Co jsme viděli? Jak to bylo vyjádřeno? Co vůči diváků fungovalo? Co nefungovalo? Proč? Vycházejí z toho závěry, které míří spíše k odhalení struktury představení, nežli k jeho hodnocení. Proto nejsou tak přísné, jako názory v kuloárech. Řídí se tím jak vstupní slovo některého z členů Klubu režisérů, tak diskuse nebo vysvětlení hosta z vystupujícího souboru. Společně se semináristé (k vlastnímu užítku) pokoušejí odhalit záměr a postup práce s materiálem inscenace a koncepci jeho skladby. Žánrový klíč není při tom bez významu.

jh

a špatný?), zvířat, lesních plodů, kritiků, režisérů či žen - je bohatější a jednoznačné extrémy jsou výjimkami. Za druhé o všem, i o svých pocitech, vždy pochybuji a snažím se dobrat příčin.

Začnu Ženami. Ty jsou oříškem asi mnoha - nejen včerejších - diváků. Jak se dívat na blbost? Blbost, která je zdrojem humoru a smíchu. Jsou věci, kterým nerozumím a kterým se smát neumím. Třeba Mrazíkovi, Cimrmanovi, bratrům Coenům nebo Luďku Sobotovi. Anebo jakékoliv chudobě. A takové byly i včerejší Bobos (neumím litevsky, ale překládal bych to Bábky). Byl jsem „mimo“. Celé představení jsem sváděl perný ženský boj, neboť inscenace to věru špatná nebyla. Ty Bábky z Litvy byly pohybové, herecké i pěvecky skvostné, inscenace měla svůj a věřím, že slovu rozumějící diváci se mohli náramně bavit. Jako při Mrazíkovi, Toťm, který vdává dcery, nebo na Luďkovi Sobotovi. Já se však ptám: Jde o smích úlevný, či zoufalý?

Ještě větší problém jsem měl na Hudradle. Kdysi jsem byl na školním představení, kde vystupoval můj syn, a i když stál čtvrtý vzadu ve druhé řadě zleva, byl jsem dojatý a je to jeden z mých nejsilnějších životních zážitků. Podobné to bylo i včera. Rozdíl byl však v tom, že tam můj syn nehrál. Bylo to vtipné představení, děti byly kouzelné, ale náěk moc „kouzelné“. Dramatická výchova, která stojí za mimorodičovskou prezentací, musí bezpodmínečně vypovídat o hlubinné podstatě účinkujících, a ne o jejich zbrebtech, mílostných gestech, tvářích a nevinnosti. Inscenace Princezny na hrášku byla - ať o tom jakkoli uvažuji - kyč. Je to tvrdé konstatování? Stojím si za ním.

Dost však ermlovské jedovatosti. Večer mě naprosto nadchli velkomeziříční Brňáci. I ti průměrní z Voicebandu byli Best of. Měli v sobě vzrušující romantiku prvních tvůrčích počínů, stejně vzrušující intelektuálnost plnou objevování polyrytmické divadelnosti a radostnosti čiré nonsensové slovesnosti a navíc i vzrušující neuchopitelnost únavou nezkalené tvůrčí přítomnosti. Hronovští pamětníci jistě dohlédnou dál (brněnská X-ka?), já vidím spojitost s nezávislými brněnskými kapelami konce osmdesátých let, jako byli ještě jsme se nedohodli nebo Z kopce, příbuznost s Kuličkami a Ženami (nikoli litevskými, nýbrž pražskými!) a říkám si: Ti lidi mají pro život skvěle odbržděno.

A jak vidím odpolední a noční Žyvy teatr z Bielaawy? Už z výběru hudby a cirkusové barevnosti to poznáte: lidová jarmareční produkce. Já ji беру. Na festivaly ohňové tance rozhodně patří.

Katka Hl

Včera odpoledne bylo v malém sále JD nabit. Svědčilo to o zájmu, který předěšlý den zhlédnutá představení vyvolala.

Nejdřív se hodnotila Skupinka. Pro většinu diskutujících včetně lektorského sboru to byla silná emotivní výpověď. Důkaz, že stačí málo prostředků k tomu, aby se dalo něco sdělit. Vhodný výběr hudby. Autenticita a osobní přínos představitelů. Díky tomu funguje předloha, která původně vznikla za jisté situace v určité skupince lidí na DAMU. Hra o snech, jací by chtěli být. Hovořilo se i o terapeutické funkci divadla, o tom, kde vzniklo (pasciák).

Inscenace Zachraňte vojína Kuřátko vyvolala dva typy ohlasů. Jeden takový, že diváci racionálně rozkryli co viděli a oceňují nápady a dovednosti, ale emocionálně je to nezasáhlo. Častější, že jde o strhující představení, které je silným metaforickým obrazem. Vladimír Zajíc nazval Josefa Brůčka „českým básníkem existencialismu“. Objevovaly se reminiscence na Friga na jedné a Švejka na druhé straně. Prof. Císař řekl, že jde o určitou výraznou poetiku, která emotivně nemusí oslovit každého. A dále hovořil o loutkovém divadle obecně. Je to jiný druh divadla, v němž mnohé, co platí v divadle činoherním, tady neplatí. Fungují zde věci, které nemůže činohra. Pracuje s elementárními věcmi, které poskládá a vznikne tvar.

Hájkova žena působila jako zajímavý, čistý tvar, ale ne zcela čitelný ve všech významech. Někoho emotivně zasáhla, někoho ne. Hovořilo se o vztahu inscenátorů k textu, o výkladu některých postav a metafor, o žánru. Prof. Císař dodal, že jsou věci, které nelze přesně slovně vyložit, ale cítíme, že to tak musí být. Použil termínu „imaginativní symbol“, který je pojmenováním toho, co nelze jen racionalizovat a slovně pojmenovat. ex

Mělo vyjít ve sborníku JH

k sedmdesátinám (ale nějak nevyšlo)

Co bude i za pár let motivovat lidi k tomu, aby hráli divadlo, tedy i amatérské?!? To samé, co je motivuje už víc než dva a půl tisíce let. Snaha vyjádřit svůj názor na svět okolo sebe, prožít katarzi, přispět k tomu, aby svět byl lepší, potěšit, pobavit... Hráti ho budou páni i kmáni, staří i mladí, kluci i holky, krasavice i nepřilíh vzhledné. Jistě, forma bude jak tradiční, tak nová – ale jaká, kdo to může vědět? Cožpak renesanční básníci mohli tušit, co a jak budou spisovatelé psát v době baroka? Ale na jedno si vsadím se stoprocentní jistotou: divadlo se hrát bude, a to i tehdy, až tu my nebudeme. A stejně jako dnes bude dobré i špatné. Tomu dobrému se bude tleskat a o tom nepovedeném si řeknou, že všechno zlé je pro něco dobrého... a Thespidova kára pojede dál.

Mgr. Milošlav Kučera, poslanec Parlamentu ČR

175 LET ČESKÉHO OCHOTNICKÉHO DIVADLA VE VYSOKÉM MÝTĚ

Vysokomýtští, kteří se pyšní jedním z nejstarších divadelních spolků v Čechách, vydali nádherný sborník na křídě, který obsahuje bohaté dějiny všech místních divadelních spolků, historii postavení budovy Šemberova divadla, uvádí se v něm množství faktografického i obrazového materiálu. Přečteme si tu medailonky osobností vysokomýtského divadla, mezi nimiž je stále Josef Mlejnek (75), jeden z průkopníků české dramatické výchovy a dětského divadla. Překvapivou informací je soupis všech spolků, které se od roku 1825 nějak zabývaly i divadlem. Bylo jich v tomto městě osmdesát pět (!), stále činných jich zůstává pět. Zajímavý je přehled 148 režisérů, kteří se ve vysokomýtských spolcích podíleli na organizování divadelních představení - dokonce se uvádí i počet reží! Např. takový Antonín Vaniš (1900 - 1950) režíroval 158 představení! Ani vlastní autoři nescházejí - almanach uvádí třináct vysokomýtských autorů či spoluautorů.

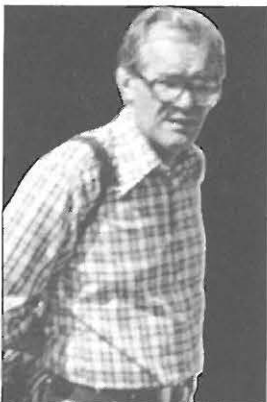
Vysokomýtští připravili bohatý program oslav, založený na ochotnické solidaritě. V lednu uvedli svou novou premiéru W+V Balady z Hadrů, starou českou hru ve mlejnici na šalandě v provedení DK Makov, v únoru další mýtská premiéra, hra Karla Horkého Bejvávalo, a ještě Drdovy Hrátky s čertem. V březnu hostovali ve Vysokém Mýtě chlumeční ochotníci se Svatbou pod deštníky. v dubnu hráli ochotníci z Ústí nad Orlicí Veberova Troubu na večeri, v květnu Dvě uši, dvě svatby od M. Kundery hrál DS Jirásek z Týniště nad Orlicí, v červnu opět Vicena z Ústí nad Orlicí Molièrova Lakomce. A konečně v červenci uvedly spojené (!) vysokomýtské soubory Shakespearův Večer tříkrálový!

Na podzim se má ještě představit soubor z České Třebové, ze Žamberka a Vamberka. A aby toho nebylo dost, vysokomýtští, kteří (viz výše) letos připravili již čtyři velké kusy (!) přijdou znovu - s populárním vysokomýtským Kašpárkem a s nastudováním Stodolova Krále Svatopluka a s hrou V. Krameria Dům na silnici. S ní právě 4. října 1825 začala historie vysokomýtského ochotnického divadla. -sg-

legends j.h.

MIROSLAV ETZLER - HEREC INTELEKTUÁL

Po dvacet let, mezi léty 1960 - 1980, byl Mirek Etzler nepřehlédnutelnou osobností Jiráskových Hronovů. Vzdělaný intelektuál, vysokoškolský pedagog, žák prof. Mukařovského, člověk s velkým přehledem v umění, zvláště divadelním. K tomu vysoký, urostlý muž, vždy s vyhraněným divadelním názorem, byl proto při hronovských diskusích nejen vidět, ale hlavně slyšet. ...

„Mírka jsem poznal koncem padesátých let“, vzpomíná Dušan Zakopal, „kde jinde, než na Jiráskově Hronovu. On tam byl s Vítkovicemi, já s Tatrovkou ze Smíchova - a měl jsem právě namířeno za prací do Ostravy. Ani jsme si tenkrát neuvědomovali, že máme před sebou dvacetiletou společnou divadelní anabázi, že se nám Hronov stane osudným. Mirek byl ve vítkovickém souboru od roku 1956 - dramaturgem, režisérem, scénografem, ale především vynikajícím hercem. V Čapkově Bílé nemoci, v Dobrém vojáku Švejkovi, byl krásným Zlatohlavem v Tvrdohlavě ženě, s níž jsme v roce 1961 na Hronově vystupovali...“

A jak to bývá, když kolem roku 1966 nastalo v souboru vzbouření, řada z nás odešla do souboru Chemických závodů v Ostravě-Hrušovu. Mirek Etzler přišel tehdy s nápadem inscenovat Smočkovy hry Bludiště a Podivné odpoledne dr. Zvonka Burke. A soubor s nimi dobývá Jiráskův Hronov 1967 a ani v dalších následujících pěti letech na JH nechybí, s Boltovým Člověkem pro všechny časy, s Anouighovou Antigoną, s Klicperovou Vese-

lohrou na mostě, s Brechtovým Puntillou. Ve všech Mirek Etzler působí jako výrazná nebo hlavní postava“, dodává Zakopal.

Miroslav Etzler byl duší náročných inscenací hrušovského souboru, ale hlavně vynikajícím interpretem složitých dramatických postav. Na jedné straně byl nezapomenutelným komikem v roli učitele ve Veselohře na mostě, v níž zúročil i svou bohatou učitelskou praxi, na druhé straně charismatickou a silnou postavou Thomase Moora v Boltově hře.

„Vydřeli jsme spolu v Hrušově až do roku 1976, kdy soubor skončil a rozcházeli jsme se jinam, já znovu do Vítkovic. Vzpomínám na něho jako na divadelního dřiče, herce se smyslem pro charakterovou drobnokresbu, hloubavého hráče, který nesnášel nepoctivost a falešné předstírání. Nejvíce jsem si právě u něho uvědomil, co to znamená, když herec nese svou kůži na trh. Škoda, že mu život nedopřál více“, dodává jeho přítel Dušan Zakopal.

A něco navíc - Miroslav Etzler byl rovněž nepřehlédnutelným kritikem. Zakládá SČDO, pracoval v mnoha porotách i ve hronovské, byl členem ústředního poradního sboru pro amatérské divadlo. Letos by mu bylo sedmdesát pět let. Věk pro mladíka. -dz- (kráceno)

Následující stránky přináší pozvání na některé festivaly, jejich programy, nabídky, informace.

FEMAD

Festival a dílna divadla pro děti a mladá v Libici nad Cidlinou 22. – 24. 9. a 29. 9. – 1. 10. 2000

FEMAD je mimořádnou a ojedinělou příležitostí seznámit se s tím nejzajímavějším, co vzniklo v oblasti divadla pro děti a mladá, a nejen v ní, uvidět co nejširší druhovou a žánrovou paletu inscenací, inspirovat se výsledky práce předních profesionálních a amatérských souborů, souborů dospělých i dětí, souborů činoherních, loutkářských i jiných, nabýt poznatky, získané v práci odborníků se skupinou dětí a mladých, vypovídat o vnímání představení dětským a mladým publikem, zúčastnit se rozprav divadelníků, odborníků divadla pro děti, pedagogů, psychologů a dalších specialistů k jednotlivým inscenacím z hlediska jejich komunikativnosti a působení; zamýšlet se nad pozitivy a problémy představení, která na FEMADu uvidíte, získat dramaturgické podněty z opomíjených oblastí dramatiky či méně známých zdrojů, vybrat si z toho nejlepšího, co produkce divadla pro děti a mladá nabízí pro vaše domácí jeviště, pro děti a mladá u vás doma a navázat bezprostřední kontakt s inscenátory.

FEMAD 2000 bude obsahovat kromě vlastních divadelních představení také tyto semináře:

SEMINÁŘ DOSPĚLÝCH ÚČASTNÍKŮ, tentokrát opět společný, jehož lektory by měli být divadelní vědec, režisér a pedagog DAMU a JAMU PhDr. Aleš Bergman, umělecký šéf Divadla ABC v Praze, režisér a pedagog DAMU Mgr. Milan Schejbal a pedagog a režisér PaedDr. František Zborník. Tento lektorský sbor dále posílí lektori, kteří povedou semináře dětí a mladých.

Hlavním úkolem semináře dospělých bude dobírání se a pojmenovávání podstatných stránek divadelní tvorby, která je s to účinně a smysluplně oslovovat dětského a mladého diváka. Půjde o to, pokusit se o pojmenování pozitivních stránek té které inscenace a zároveň i o formulování kritických připomínek. Semináře k inscenacím by se měly stát jakousi školou přemýšlení o divadle, o jeho možnostech. Zkrátka, měly by zprostředkovat zcela praktické poznání a ponaučení pro dramaturgickou a inscenační praxi těm, kdo se zabývají divadlem pro děti a mladá. Počítá se, že v nich budou aktivní svými podněty a názory všichni seminaristé a členové souborů, které na FEMAD vystoupí. Jedním z východisek uvažování o divadle určeném dětskému a mladému publiku budou reflexe dětí a mladých diváků, které budou zprostředkovávat k jednotlivým představením lektori jejich seminářů. **SEMINÁŘE DĚTÍ A MLADÝCH**, členěné podle věku na semináře A, B, C. Jejich lektory budou zkušení psychologové, arteoterapeuti a pedagogové. V těchto seminářích budou děti a mladá diváci pod vedením lektorů reflektovat vybraná představení adekvátní jejich věku, a to nejrůznějšími, zvláště nepřímými metodami. Poznatky takto získané budou pak lektori zprostředkovávat v seminářích dospělých účastníků, respektive ve festivalovém zpravodaji. FEMADu SE MŮŽETE ZÚČASTNIT buď jako seminaristé – tvůrci divadla pro děti a mladá, nebo jako pozorovatelé, kteří zvolili možnost uvidět soustředěně výběr kvalitních inscenací, ať již s úmyslem domluvit vystoupení souborů ve vašem kulturním zařízení či škole, nebo jen tak pro svou potěchu a zájem. **FEMAD otevírá možnosti účasti i vašim dětem:** pokud máte děti ve věku od 6 do 15 let, můžete je vzít s sebou na obě části FEMADu; budou mít **účastnický poplatek poloviční a ubytování zdarma**, organizátoři si vyhrazují právo zařadit děti do seminářů dle vlastního uvážení, ve večerních hodinách budou mít děti starší 6 let na starosti pečovatelské tak, aby se dospělí účastníci mohli plně věnovat svému pracovnímu a společenskému programu, o děti předškolního věku se musí bezesbýtku postarat rodiče.

Podmínky účasti: odešlete „přihlášku“, jejíž součástí je objednávka vstupenek a ubytování, **nejdříve do 18. 8. 2000** na adresu: ARTAMA, do rukou dr. M. Strotzera, P. O. Box 2, 140 16 Praha 4 - Nusle. Přednost budou mít zájemci, kteří se přihlásí dříve (účastnický poplatek 200,- Kč za jeden víkend, tj. za oba víkendy částku 400,- Kč). Za to budete mít - bezplatný vstup na představení, ubytování za úhradu buď za 60,- Kč za osobu a víkend v tělocvičně SOUZ v Libici n. C. (vlastní spací pytel a karimatku) nebo za 170,- Kč za osobu a víkend v zařízení internátního typu v Poděbradech.

IV. NÁRODNÍ PŘEHLEDKA SENIORSKÉHO DIVADLA

ZNOJMO, 17. – 19. 11. 2000

Národní přehlídka seniorského divadla je koncipována jako příležitost k setkání, vzájemné inspiraci a předvedení výsledků práce divadelních souborů a skupin, které jsou nejméně z 50 % složeny z osob starších 55 let. Přehlídka se uskuteční v prostorách Znojemské besedy a Jihočeského divadla ve Znojmě, diskuse probíhají v Restauraci Znojemské besedy.

Kromě hrajících souborů na ní budou vítáni všichni zájemci o divadlo. Organizátoři jím umožní pobyt za přijatelných cenových relací (nocleh za dvě noci za cca 220,- Kč; volný vstup na představení), pokud se přihlásí k účasti nejdele do 15. října 2000 na adresu: Znojemská beseda, do rukou Marie Strakové, Masarykovo nám. 22, 669 01 Znojmo, tel. 0624/226555

Ořechovské divadlo uvedeno na FEMADu svou adaptaci Tylova Strakonického dudáka (vpravo Vlastimil Peška, režisér a hudební skladatel, autor představení)

Program XXVIII. ročníku

FEMAD

Libice nad Cidlinou

(1. část)

PÁTEK 22. 9.

16.00 Presentace a ubytování účastníků
19.00 Zahájení FEMAD
19.10 Divadlo Hrudadlo Zliv
Miroslav Slavík: **Dárečci**
20.30 DIVADLO (bez záruky) PRAHA
Thornton Wilder: **Rodinné album**

SOBOTA 23. 9.

10.00 SEMINÁŘ

12.15 Divadlo DRÁK Hradec Králové
Kolektiv divadla Drak:
Černošská pohádka
14.45 Loutkářský soubor Strážník Plzeň
Tomáš Pěkný: **Havrane z kamene**
16.00 SEMINÁŘ

17.15 Divadlo Alfa Plzeň

Iva Peřinová:

Jeminkote, Psohlavci

19.45 SEMINÁŘ

21.15 Divadlo Ludvíci Plzeň

A. a V. Mrštíkové:

Marie aneb Tys ho otrávil

NEDĚLE 24. 9.

10.00 DS Tyl Rakovník

Jiří Kolář:

Z deníku kocoura Modroočka

11.30 SEMINÁŘ a poločasové resumování

(2. část)

PÁTEK 29. 9.

15.30 Presentace a ubytování
účastníků FEMAD

19.00 Zahájení 2. části FEMAD

19.10 DS ZUŠ Vladimíra Ambrose

Alexandra Berková: **Magorie**

20.30 Divadlo Luna Stochov

Jan Antonín Pitínský: **Pokojíček**

SOBOTA 30. 9.

10.00 SEMINÁŘ

12.15 DDS Křepelky a DDS Mravenec
ZUŠ Žamberk

Lidové písně a říkadla:

Na tom našem dvoře

a Olga Strnadová:

Jak Franta na čerchmanty vyžral

15.00 Divadlo Piškot Liberec

Miriám Pešková:

Tvé tělo, tvůj hrad

16.30 Ořechovské divadlo Ořechov
u Brna

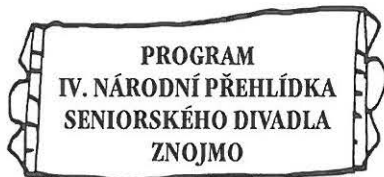
Josef Kajetán Tyl: **Strakonický dudák**
18.00 SEMINÁŘ

20.30 Divadelní společnost D 111 České
Budějovice

John Patrick: **Kamarádi Mc Lachlena**

neděle 1. 10.

10.00 Společné Dramatické Činění
PRASETAUN
dětského výchovného ústavu Jihlava
Lenka Langronová, Peter Gábor, Jirí Juráš
a kol. souboru: **Skupinka**
10.45 SEMINÁŘ
13.30 Závěrečné resumování a zakončení
FEMAD

PÁTEK 17. 11.

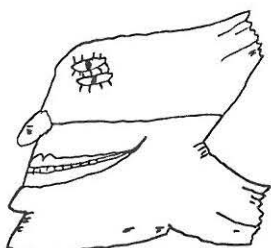
19:00 – 20:00 DS Děčín – Breziny, Felix
Mitterer: **Na odstavě koleji**, Karel
Čapek: **Zločin v chalupě**, Věštýně
20:30 – 22:30 Divadlo Na Kopečku, sekce
Starý blázní, Jihlava
Wolfgang Kohlhaase, Rita Zimmerová:
Ryba ve čtyřech

SOBOTA 18. 11.

9:00 – 10:30 Povídání o viděném
11:00 – 13:00 Studio ADA Praha - A. P.
Čechov: **Zina ti posílá pusku**, DS Havlíček
Neratovice - Oscar Wilde: **Dohazovačka**,
Studio ADA Praha - Arnošt Goldflam:
Zkouška, Divadelní studio D3 Karlovy
Vary - Karel Čapek: **Zločin v chalupě**,
Oldřich Daněk: **Příběh flanderský**
14:00 – 15:30 Povídání o viděném
16:00 – 18:00 Seniorská skupina Divadla
Svatoboj, Brno - Lubomír Krupica: **Pod-
zim**,
DS Škola Jinonice Refektář Praha - Ludvík
Aškenazy: **Z dětských etud**, DS Havlíček
Neratovice - Robert Anderson: **Já jsem
Herbert** - DS Aureko II Ostrava - Thomas
Bernhard: **Divadelník**
19:00 – 20:20 Senior klub Divadla Jesličky
Hradec Králové - Aldo Nimalaj: **Podzimní
koncert aneb Až se zima zeptá, nebu-
du se bát** (Tamboři aneb Tři na lavičce)
21:00 – 22:30 ADIVADLO Havlíkův Brod -
István Örkény: **Stojí za to žít...** (Kočí
hra)

NEDELE 19. 11.

9:30 – 10:20 DS De Facto Mimo Jihlava -
Martin Kolář: **Voda na kafe**
10:45 – 13:00 Povídání o viděném
a zakončení přehlídky

POZVÁNÍ NA POPELKU DO RAKOVNÍKA

Ve dnech 2. - 5. 11. 2000 se uskuteční pod názvem POPELKA v Kulturním centru a v Tylově divadle v Rakovníku XIX. ročník národní přehlídky amatérského činoherního divadla pro děti. Pořadatelé přehlídky zvou všechny zájemce k účasti na přehlídce jako pozorovatele. Zájemcům zajistí internátní ubytování za cca 150,- Kč za 1 noc, popřípadě improvizované ubytování za 50,- Kč za 1 noc, pokud si přivezou vlastní spací pytel. Pro náročnější lze objednat ubytování v hotelu za plnou úhradu (třílůžkový pokoj stojí cca 650,- Kč za 1 noc, dvoulůžkový stojí 490,- Kč, jednolůžkový 350,- Kč). Předpokládá se, že se pozorovatelé zúčastní představení, rozborových seminářů k nim a zakončení přehlídky s vyhlášením výsledků a oceněním nejlepších výkonů. Vstup na představení budou mít pozorovatelé zajištěný za úplaty, ale se značnou slevou. Na 3 - 4 dny obdrží permanentní vstupenku za 100,- Kč, jednodenní permanentka bude stát 40,- Kč (vstupné na jednotlivá představení bude 20,- Kč). V průběhu přehlídky bude pod odborným vedením pracovat skupina dětí, jejichž reflexe na představení budou zprostředkovány v rámci rozborových seminářů. K tomu, abychom s Vámi jako pozorovateli v Rakovníku počítali, je zapotřebí vyplnit a odeslat připojenou přihlášku na adresu: Městský úřad v Rakovníku, odbor školství, kultury, tělovýchovy, zdravotnictví a sociálních věcí, oddělení Kulturní centrum, do rukou Aleny Mutinské, 269 01 RAKOVNÍK

Mozkový trust 70. JH pod bedlivým dohledem ředitelky Artama Dr. Vítězslavy Šrámkové. Uprostřed Lenka Lázniovská, prezidentka Českého centra AITA/IATA a viceprezidentka Středoevropského centra AITA/IATA, nuž zcela vlevo je PhDr. Milan Strotzer, který je zodpovědný za hladký průběh JH, ale i za hladký průběh dalších festivalů, např. Třebíč, FEMAD, etc. Foto: Ivo Mičkal

OTEVŘENO JIMRAMOV

11. ročník festivalu ve dnech 25. - 27. 8. 2000 srdečně zve Klub SLUNÍČKO - Unijazz
Nové Město na Moravě

Jimramov je městečko na moravsko-českém pomezí, zhruba mezi Novým Městem na Moravě, Svratkou a Políčkou a je dosažitelné autobusem z Prahy i Brna. Koncerty probíhají v parku Bludník (v případě deště v sokolovně a dalších prostorách). Občerstvení a možnost přespání ve spacáku budou zajištěny. Výnos bude věnován dětskému domovu v Hodoníně u Kunštátu. Aktuální informace je možné nalézt na Internetu na adrese <http://slunce.web.worldonline.cz>

V sobotu dopoledne vystoupí divadelní soubory Divadelní společnost Poprask* a Zmalované buchty. V kině bude možné ve **čtvrtek 24. 8.** od 18:00 a v **sobotu** od 9:30 zhlédnout filmy **Rok koně a Láska je láska***, v neděli od 15:30 **Dlaně***. Ve výstavní síni ve staré škole na náměstí bude probíhat výstava obrazů **Veroniky Tydlitátové**, při její vernisáži v **neděli 20. 8.** v 15:00 vystoupí **Vladimír Merta a Jana Lewitová**. Během festivalu bude možné zúčastnit se výtvarné a divadelní dílny. Pro zájemce bude v pátek a v neděli odpoledne připravena vlastivědná vycházka po Jimramově a okolí s odborným výkladem p. Dobiáše. * zatím nepotvrzeno

DIVADELNÍ A VÝTVARNÁ DÍLNA OTEVŘENO - JIMRAMOV 2000

Součástí festivalu OTEVŘENO JIMRAMOV 2000 je i divadelní a výtvarná dílna. Obě dílny proběhnou před samotným festivalem a výsledky práce budou prezentovány na festivalu. První informační schůzka je v úterý 22. 8. večer od 18.00 hodin v místním parku Bludník. Samotná práce bude ve středu, čtvrtek a pátek, vždy dopoledne od 9.00 do 12.00 a odpoledne od 14.00 do 17.00 (18.00).

Obě dílny jsou volně přístupné, je však potřeba se přihlásit předem. Uzávěrka přihlášek byla 11. srpna. Informace si můžete vyžádat na následující adrese: Klub Sluníčko Unijazz, Monseova 355, 592 31 Nové Město na Moravě, tel: 0616/615 606 nebo 0616/650 256, e-mail: slunce@telecom.cz

COMEDIA DELL' ARTE (Divadelní dílna, vede Ivona Čermáková)

Dílna bude veskrze praktická, s trochou nezbytné teorie o tom, co je comedia dell' arte. Skrze poznání jednotlivých postav, jejich typické jednání a chování, se dostaneme k vytvoření vlastního minipředstavení (autorské dílo) tohoto typu, které předvedeme v rámci zahájení festivalu Otevřeno. Při výrobě masek, případných rekvizit a kostýmů budeme spolupracovat s výtvarnou dílnou. Účastníci dílny nemusejí mít divadelní znalosti ani zkušenosti, ale musejí být připraveni odhodit konvenční modely chování. Protože bude práce silně vázána i na pohyb, doporučuji oblečení válečného typu.

BATIKA A KAŠÍROVÁNÍ (Výtvarná dílna, vede Denisa Vodičková - Pavlíčková)

Dílna bude zaměřena na osvojení si různých typů oblíbené batiky (klasická, sypaná, vosková). Účastníci si s sebou přivezou trička, kalhoty, tašky a jiné - to, co budou chtít pobatikovat. Barvy a ostatní pomůcky zajistí organizátoři.

Technika kaširování bude spjata s prací divadelní dílny, pomůžeme jim vyrobit masky, naučíme se kaširovat do různých tvarů.

BUDĚJICKÁ THÁLIE 2000

V listopadu tohoto roku proběhne 1. ročník přehlídky ochotnických divadel, který se uskuteční za podpory města České Budějovice. Pořadatelem přehlídky je divadelní soubor J. K. Tyla, který působí při JČE na Lannově třídě v Českých Budějovicích.

Během měsíce listopadu bude možné shlédnout celkem 17 divadelních představení, z toho 10 večerních představení pro dospělé (středy a soboty od 19.00 hod.), a 7 odpoledních pohádek pro děti (soboty od 14.00 hod. a neděle od 15.00 hod.).

Přehlídky se zúčastní 9 amatérských a ochotnických divadelních souborů a spolků. Převážně se jedná o soubory z jihočeského regionu. Výjimkou, ale také zároveň „třešinkou na dortu“ budou 2 hosté. Prvním je pražský soubor Saně na kolech, který se představí s pohádkou Zdeňka Svěráka Koloběžka se zlatými ráfky. Druhý host k nám přijede až z chorvatského města Čačak s večerním představením Šekspir u diskoteci.

Vstupenky bude možné zakoupit v předprodeji již v měsíci říjnu - v Infocentru na náměstí Přemysla Otakara II. nebo vždy hodinu před představením na vrátnici JČE, Lannova tř. 16, České Budějovice. Ceny vstupenek se budou pohybovat mezi 20,- a 50,- Kč.

Přehlídka bude nejen součástí připomenutí 105. výročí činnosti DS J. K. Tyla, ale také obohacením repertoáru pro stále diváky tohoto divadla.

Bližší informace na tel. 0606/348721, nebo 038/5522558, Barbora Lišková.

SLADKÝ FESTIVAL

Dačice jsou krásné město v jižních Čechách, východně od Jidřichova Hradce, resp. východně od dnes velmi populárního cyklistického ráje Česká Kanada. Ale Dačice jsou rovněž město pilného divadelního souboru a výtečného Městského kulturního střediska, jemuž velí divadelník Oldřich Tesař, autor myšlenky dačického divadelního festivalu. Jihočeši ho znají velmi dobře, ale není výjimkou potkat ho na řadě krajových přehlídek daleko od domova. On si na nich totiž vybírá své koně... Přijel i do Hronova a proto nebylo od věci se ho právě na dačický festival zeptat.

Letos se festival „O dačickou kostku cukru“ pořádal již potřetí, tedy tradice, např. oproti Hronovu, nic moc. I když nějak se začít musí...

Pravda, tradice v Dačicích nebyla, jen tak nesourodě nějakou dobu tu probíhala kulturní léta - od dechovky po nějakou vážnou muziku. Město však mělo zájem být viditelnější před turisty i před svými občany. Letní sezóna se sama nabízí a proto „to něco chtělo“. Folkových přehlídek je ale v okolí přehršel, volba tedy padla na divadlo, konečně jsem divadelník a soubor je taky toho mínění, ovšem nakonec jsme do toho zapletli i písničkáře, folkaře...

S jakým ohlasem se pořádání festivalu setkalo?

Na prvním ročníku se hrálo asi sedmáct představení, které vidělo tak osm set lidí a hodně jich přišlo právě na folkaře. Loni už ale návštěvnost značně stoupla - a především na divadelní představení bylo hodně lidí, zvláště z okolí. Rozneslo se to po okolních rekreačních střediscích, nemáme daleko do Telče, do Slavonic, k rybníku Zvěle, ke Komorníku, všude konečně visí plakáty, a když není horko, tak co v kempu...

Město nás podporuje. Je to taky jeho zájem. A nejen morálně (starosta chodí na divadla pilně) ale i finančně. MKS hradí souborům náklady, a ani náš soubor nezůstává stranou. Nejen že zahrajeme představení, ale letos na svoje náklady pořádáme divadelní dílnu vedenou Františkem Zborníkem - protože jsme moc stáli o to, aby taková akce v Dačicích byla.

Proč název „O Dačickou kostku cukru“?

Ochotníci vždycky za něco hráli, za párek a pivo, za řízek se salátem... Dačice mají jeden světový primát. Přímo v našem divadelním sále byl v roce 1864 vyroben první kostkový cukr na světě. A proto každý účastník přehlídky, každý člen souboru, dostane na památku kostku cukru, ve výtvarném zpracování malíře Jiřího Chládky, po vystoupení, rovnou do ruky...

Jakým způsobem si soubory vybíráte?

Chceme diváka přilákat, proto volíme spíš veseloherní, komediální žánr. Ale musí to být zároveň kvalitní představení, tedy dobré soubory a dobrá témata. Hrálo u nás např. Rádobydivadlo Klapý, karlovarské Děčko, Senior klub z královéhradeckých Jeslíček i další. Hraje se v nádherném prostředí dačického zámku, na jeho nádvoří, pouze v případě nepříznivého počasí se přesouváme do sálu, tam, kde vznikla ona legendární kostka cukru. Velký zájem o festival mají lidé, kteří se tu v okolí rekreují nebo jsou na dovolené. Ale také naši přátelé divadelníci přijíždějí na pár dní, vyrazí na výlety a večer tráví s divadlem. Hrajeme rovněž pohádky v letní čítárně městské knihovny.

Dramaturgii festivalu připravujeme objížděním přehlídek v krajích nebo v Třebíči, máme kontakty přes divadelní dílnu v Prachaticích, tam všude si vybíráme soubory, ale rádi přivítáme jakoukoliv nabídku. Přijedeme se podívat a milerádi zájemce pozveme do Dačic. Spojení: Otakar Tesař, Městské kulturní středisko, Palackého náměstí, 380 01 Dačice 4/1, tel: 0332/420162, mob: 0602/780525 nebo e-mail: meks@iol.cz

Dačicím a jejich kostce cukru držíme palce, přestože se už léta v tomto městě cukr nevyrobí. Přesto mnoha divadelníkům mohou upřímně osladit část prázdnin. Ozvěte se, stojí to za to. V restauraci U Malinků se navíc skvěle vaří!

-sg-

PROGRAM XIX. národní přehlídka divadla pro děti Popelka Rakovník

ČTVRTEK 2. 11.

- 10:00 DS Tyl Rakovník - J. K. Tyl: Tvrdohlavá žena
13:30 DIVADLO (bez záruky) PRAHA - K. Čapek, J. Strejcovský: Velká policejní pohádka
16:30 Divadlo Saně na kolech Praha - Z. Svěrák: Koloběžka se zlatými ráfky

PÁTEK 3. 11.

- 10:00 Mladá scéna Ústí nad Labem
H. Ch. Andersen - K. Herzinová: Sněhová královna
13:30 DS Opal Opava
Z. Svěrák: Šlapací království
16:30 ZUŠ V. Ambrose Prostějov
A. Berková: Magorie

SOBOTA 4. 11.

- 10:00 DS Tyl Rakovník
J. Kolář: Z deníku kocoura Modroočka
14:00 Divadlo AHA! Lysá nad Labem
M. Pokorný podle J. Lady: Kdo je nejhloupější
17:00 Divadelní studio D3 Karlovy Vary
P. Richter podle J. Wericha: Kdo je chytřejší

NEDĚLE 5. 11.

- 10:00 Představení hosta přehlídky
Zakončení přehlídky s vyhlášením výsledků a oceněním nejlepších výkonů

OTEVŘENO JIMRAMOV PŘEDPOKLÁDANÝ PROGRAM

PÁTEK 25. 8.

- 18:00 Janek Jirků (divadlo), 19:00 Bez iluze, 19:40 Jakub Noha, 20:40 Pavel J. Ryba, 21:40 Precedens, 23:00 Kaderus Blues, 24:00 Divokej Bill.

SOBOTA 26. 8.

- 12:00 Timudej, 12:40 Marcel Kříž, 13:20 Čtyřlístek, 14:00 Eliata*, 15:00 Rasim Akirfa, 16:00 Zlá žena, 17:00 Collaudemus, 18:00 Jericho, 19:00 Slávek Klecandr, 20:00 Bohdan Mikolášek, 21:00 Traband, 22:30 Phil Schoenfelt, 24:00 My Dry Willow.

NEDĚLE 27. 8.

- 10:00 De profundis* (evangelický kostel), 12:30 vycházka po Jimramově, 13:30 Josef Sanitrák (náměstí)

PROGRAM
Budějovická Thalie
2000

OPĚT OPEN (AIR) V HRADCI KRÁLOVÉ

(pozdávka na VII. ročník mezinárodního festivalu Divadlo evropských regionů v Hradci Králové)

Když vzkřela myšlenka uspořádat při letošním hradeckém festivalu profesionálních divadel „přidružený“ OPEN program, byl už duben - dva měsíce do zahájení! Vyzvali jsme přesto soubory z celé republiky prostřednictvím Amatérské scény, internetu, ústním podáním, prostě jak to šlo. Nejdříve klid. Pak jeden telefon, potom lavina. Neuvěřitelné se stalo skutkem! Přestože jsme nemohli nabídnout nic, ani peníze za cestovné, ani honoráře a až na poslední chvíli sehnali něco peněz na skromné ubytování - přihlásilo se dvacet souborů! Během deseti dnů přes čtyřicet představení! Jedinou odměnou pro celkem 157(!) vystupujících byla možnost předvést se v rámci největšího divadelního festivalu v Čechách a dostat se do divadelních sálů na účastnické průkazky! (Ve scéně Na Hradec! vystoupilo dalších cca 100 lidí v historických uniformách připomínajících bitvu Na chlumu 1866.) Open program měl vynikající ohlas. Pro režiséra Josefu Kroftu, jak řekl českému rozhlasu, byl dokonce největším přínosem letošního festivalu.

Rádi bychom i v hradeckém Zpravodaji poděkovali amatérským i profesionálním souborům, které letos vystoupily. Zájem, s jakým reagovaly na naši výzvu k účasti, a to za podmínek, které byly v letošním ročníku možné, nás velmi potěšil. Letošní - zkušební ročník - nás inspiroval k novým námětům. Sháníme prostředky, abychom mohli souborům, s nimiž se tak dohodneme, přispět na dopravu, uhradit ubytování, zajistit dokonalejší technické podmínky. Open festival bude mít dvě sekce, a to - **Pódiové produkce** (představení pod širým nebem), která předpokládá soustředěného diváka, hrají se v ohlášeném čase, k realizaci potřebují osvětlovací či zvuková zařízení, popř. jednoduché dekorace, šatnu apod. Na Open D.E.R. 2001 se budou taková představení hrát v Atriu Radnice, v Atriu Městské hudební síně a Nového Adalbertina či na Letních scénách Klicperova divadla a Divadla Drak. **Pouličním divadlem** rozumíme produkci, která se může uskutečnit kdekoli před náhodným publikem - oba typy představení budou po dohodě se souborem koordinovány s oficiálním programem a propagovány v propagačních tiskovinách a dalších médiích.

V roce 2001 se Open program VII. Mezinárodního festivalu Divadlo evropských regionů v Hradci Králové bude konat 21. - 30. června. Svůj zájem adresujte na Volné sdružení východočeských divadelníků, Naďa Gregarová, Impuls, Okružní 1130 Hradec Králové, PSČ 500 03, tel. 049/46560. Předběžná přihláška by měla obsahovat NÁZEV SOUBORU, KONTAKTNÍ OSOBA, ADRESA, TELEFON, FAX, MOBIL, E-MAIL, TYP PŘEDSTAVENÍ (pódiová produkce - pouliční divadlo). Rádi vám zašleme vám propozice a řádnou přihlášku.

Alexandr Gregar, předseda VSVD

a Ladislav Zeman, ředitel Klicperova divadla

Středa 1. 11. v 19 hod.
NEJKRÁSNĚJŠÍ VÁLKA (*Osvětová beseda Čejetice*)

Sobota 4. 11. v 14 hod.
JAK JE DŮLEŽITÉ MÍT FILIPA (*DS PIKY Volyně*)

Neděle 5. 11. v 15 hod.
BUBÁCI A HASTRMANI (*DS Spirála Vimperk*)

Středa 8. 11. v 19 hod.
DVA MUŽI V ŠACHU (*Kabaret u Váňů České Budějovice*)

Čtvrtek 9. 11. v 19 hod.
NAŠI FURIANTI (*divadelní společnost D 111 České Budějovice*)

Sobota 11. 11. v 14 hod.
VODNÍK MAŘENKA (*DS K. Čapka MěKS Třešť*)

Sobota 11. 11. v 19 hod.
ŽENICHOVÉ (*DS K. Čapka MěKS Třešť*)

Neděle 12. 11. v 15 hod.
SÓLO PRO ČERTA (*DS Lužnice Bechyň*)

Středa 15. 11. v 19 hod.
LUCERNA (*DS Čelakovský Strakonice*)

Sobota 18. 11. v 14 hod.
Svěrák - KOLOBĚŽKA SE ZLATÝM RÁFKY (*Divadlo Saně na kolech Praha*)

Sobota 18. 11. v 19 hod.
ŠEKSPIR U DISKOTECI (*Studio Glume Doma Kulture, Čačak, Chorvatsko*)

Neděle 19. 11. v 15 hod.
O VODNÍ VÍLE (*DS J. K. Tyl při JČE v Českých Budějovicích*)

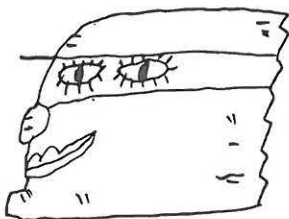
Středa 22. 11. v 19 hod.
MOUNSIEUR AMÉDÉE (*DS Jablonský Jindřichův Hradec*)

Sobota 25. 11. v 14 hod.
STRAŠIDLO BUBLIFUK (*ŠOS Prachatice*)

Sobota 25. 11. v 19 hod.
TA SPOUŠŤ (*ŠOS Prachatice*)

Neděle 26. 11. v 15 hod.
TRÍ ZLATÉ VLASY DĚDA VŠEVĚDA (*DS J. K. Tyl při JČE v Českých Budějovicích*)

Středa 29. 11. v 19 hod.
DÍVČÍ VÁLKA (*DS J. K. Tyl při JČE v Českých Budějovicích*)

MILAN OBST

Nevím kolika účastníkům toho letošního jubilejního JH ještě jméno Milan Obst něco řekne. Těm mladším a nejmladším asi vůbec nic a ti o něco dříve narození si možná vzpomenu, ale mnozí asi jen matně. A přece jsem hluboce přesvědčen o tom, že Milan Obst patřil k těm lidem, kteří pro amatérské divadlo vykonali mnohé a jsem velice rád, že o něm při této příležitosti těch pár řádek mohu napsat. Byl vzděláním teatrolog, mnoho let svého života strávil v Kabinetu pro studium dějin českého divadla Akademie věd, kde se podílel na vzniku velkých dějin, napsal i řadu studií. Byl člověkem hluboce vzděláným, řekl bych, že vědomí souvislostí a faktů bylo pro něj stejnou nutností k životu jako vzduch. Ale nikdy to nedával najevo, nikdy se tím nepyšnil, protože stejnou samozřejmostí byla pro něj noblesa. Snad i proto upadlo v amatérském divadle jeho jméno do zapomnění, protože Milan se nikdy nikam nedral, nikdy si o nic neříkal a nikdy si nepotrpěl na veřejná uznání a pocty. Jestli se nemýlím, tak kdysi dávno se mihnul jednou či dvakrát v hradecké porotě a pak z ní definitivně zmizel, aby se vynořoval jenom tam, kde zrovna bydlel, pracoval a kde o něho projevíli zájem. Tak se objevil kdysi na nějaký čas v kroměřížském souboru, s nímž dokonce v záskoku vystoupil na jevišti hradeckého divadla. Tak také začal působit jako porotce ve východočeském kraji, nejdříve na náhodném okresu, potom v rámci celokrajského. Byl to jeden z nejlepších porotců, jež jsem kdy poznal. Jeho noblesa mu nedovolovala být agresivní, nezdvořilý, ale vzdělání mu zase nedovolovalo, aby neuplatňoval vždycky zřetelná kritéria. Navíc měl vynikající jemný, suchý, ironický humor, jenž neopakovatelně kofnil jeho vystupování. Pokud někdo nevěří těmto slovům, ať si přečte Milanovo Desatero pro porotce, jež sepsal pro porotcovskou třídu tehdejší východočeské Lidové konzervatoře, kterou vedl. Je to čtení znamenité; dokonce si myslím, že by se mělo rozdávat všem, kdo porotují. A je pádným důkazem o tom, jak Milan znal amatérské divadlo a jak pomáhal svou nenápadnou prací zvyšovat jeho kvalitu.

Jan Císar

o kritice

Všiml jsem si, že to, co jsem nikdy neřekl, mi nikdy nijak neublížilo. (Calvin Coolidge)
Tento citát uveřejňujeme z toho důvodu, že předpokládané kontroverzní texty na téma (o kritice) do redakce nedošly. Vzhledem k tomu, že probíhá litá bitva na téma (o kritikách), uchylujeme se k tomuto úhybnému manévru.

POZDRAV

pro dinosauřího obřadníka, pěstitele, malého velkého krejčího, mravokárce, mravotvářce a mravonečníka posílá rozcuchaný, upocený, na rukávech i nohavičkách ukrácený, občas v divadle spící, ale jinak náruživý divák Jeník Rolník bez bot. (K článku: Doručeno do redakce)

Včerejší apelaci Františka Klačky si celý Sergejův seminář (snad kromě Sergeje) bere k srdci. Na toto téma se rozvinula v našem kroužku obšírná diskuse o kulturnosti našich oděvů, o historii divadla jako obřadu, o národním umění a jeho uctívání, o kultuře a morálce vůbec. Konstruktivním závěrem těchto meditací bylo vyčlenění jednoho pracovního dne a zbývajících financí na výběr a pořízení „vhodnějších textilií“. Těž dali jsme se do hledání ochotných nosičů našich pěti švestek po Hronově. Souborně děkujeme za otevření očí a doufáme, že divadlu, poezii, baletu a hudbě se dostane stejně kultivovaného přijetí, jako tomu bylo za starých časů.

-jer-

NABÍDKA DÍLEN PRO MLADÉ, POŘÁDANÝCH V NĚMECKÉM WALDMÜNCHENU

Nejedná se vysloveně o divadelní dílny, ale o takové, které z divadla vycházejí a nebo v něm mohou být využity. Organizátorem je Středisko vzdělávání mládeže pro Horní Falcko. Účastnické poplatky jsou dostupné i českým účastníkům, které také organizátoři na své dílny zvou. Většina dílen se koná ve dnech 23. – 27. srpna 2000: Pantografie – inscenace v obrazech, Věc tady, Věc tam, Věc pryč – objekt v pohybu a 6. velké setkání žonglérů a kejkliřů aj. Bližší informace: <http://www.jugendbildungsstaette.org> nebo na propagačních materiálech, které jsou k dispozici v IPOS – ARTAMA u dr. Milana Strotzera.

Na Prajzku se odjakživa dobře vařilo. Vždycky se říkalo, jdeme na Prajzko, tam vařej! Před lety to byly všechny hity století, písničky s kytarou, dokonce s lesem kytar, s kluky pingly, co vyvolávali „zákusky!“ když roznášeli frtany rumu a povinně si každý musel z plata vzít. Pivo teklo proudem a sedělo se všude – na biliáru, na okenních parapetech, na zemi mezi stoly, protože to byl nejvyhlášenější, proto pořád nabitý lokál hronovský.

Pak z toho urobili penzion, kde si můžete dát i kesonovou jakousi lázeň, co vás v tubusu jakémsi podtláčí, že byste v tu chvíli měli být 100 metrů pod mořem a vona se snad vaří krev... No, to jsme si nedali.

Ale, mnoho dní jsme ztrávili zas na Prajzku, neboť tam vaří náramně. Už ten guláš levný polední s bramboráčky, a co teprve kuřecí prsíčka s dvojím zapékaným sýrem, či jiná zas s omáčkou z rokfóru. Mňam! A čisto a pohoda a házly tam nesmrďej jako tenkrát, voňavo. Jen ty kytáry, jen ty kytáry. No, jsou jinde. Ale na Prajzku zase perfektně vařej!

-sg-

Poděkování partnerům, kteří podpořili 70. ročník Jiráskova Hronova

poznámky glosy ohlašy

JH v televizi

Ode dneška zde natáčí pan Martina Skyba s kameramanem Vratislavem Zamborským padesátiminutový pořad nazvaný *Jiráskův Hronov zblízka*. Vysílá se bude na ČT 2 dne 9. září v 22.05 hodin, repríza pak proběhne 13. 9. v 00.05 hodin.

O Žumberovi

Divadelní soubor Žumbera vyvíjí v současné době činnost v rámci Plzeňské neprofesionální scény v Divadle Dialog. Příležitostně se vrací do plzeňských ulic, odkud vlastně povstál (inscenace velkory Saracenský čert k sedmistému výročí založení města Plzně v roce 1994). V sobotu 19. 8. soubor vystoupí ve 14.00 a v 15.30 hodin v Jiráskových sadech s představením malé komedie dell'arte Ladislava Synka *Síla poezie aneb Jak si pořídit parohy*. Citujeme z programu k inscenaci: „V „Divadle na ulici“ (pozn. red.: plzeňský festival) spatřujeme nostalgický návrat k samotným kořenům dramatické produkce. Jedním z nich byla komedie dell'arte, která po celé jedno století bavila náměstí i plácky evropských měst. Proto jsme právě ze střepků kaleidoskopu dell'arte poskládali malou hříčku – trochu necudnou a krajně amorální – o ctnostné paní, která jen ze spravedlivého rozhořčení nad manželovou neomaleností udělala věci, které by ctnostná paní dělat neměla. Doufáme, že se budete bavit.“

ex

zítra je taky den

PÁTEK 18. SRPNA 2000

Malý sál Jiráskova divadla v 14.00 hod.
Problémový klub

Soukromá podnikatelská škola,
Komenského náměstí v 14.00 hod.
Problémový klub (zahraniční)

Jiráskovo divadlo v 16.30 a 20.00
hod.

DS Vojan Libice nad Cidlinou
DVA MUŽI V ŠACHU

Sál Josefa Čapka v 16.30 a 20.00 hod.
Slovenské pohronské javisko Levice,
Slovensko

OPRÁTKA PRO DVA

Park A. J. v 17.00 hod.
Promenádní koncert dechové hudby
Opočenka

Husův sbor ČČSH v 19.30 hod.
Komorní koncert MUSICA GRAZCIELLA

